

Sesja Rady Najwyższej ZSRR

MOSKWA. — Dnia 8 bm. o godz. 13-tej w Wielkim Pałacu Kremlowskim odbyło się wspólne posiedzenie Rady Związku i Rady Narodowości.

W łóżach rządowych zajęli miejsca przywódcy Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i kierownicy Rządu Radzieckiego, członkowie Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, ministrowie. Obecni są liczni goście. W łóżach dyplomatycznej zajęli miejsca przedstawiciele korpusu dyplomatycznego, prasy radzieckiej i zagranicznej.

Oświadczenie G. M. Malenkowa

Do przewodniczącego wspólnego posiedzenia Rady Związku i Rady Narodowości.

Proszę Was o podanie do wiadomości Rady Najwyższej Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich mojej prośby o zwolnienie mnie ze stanowiska Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR. Prośba moja wypływa ze względów rzeczowych, związanych z koniecznością umocnienia kierownictwa Rady Ministrów i celowością powierzenia stanowiska Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR innemu towarzyszowi, posiadającemu większe doświadczenie w pracy państwowej. Widzę wyraźnie, że na wykonaniu obowiązków i odpowiedzialności obywatelskich obywateli Przewodniczącego Rady Ministrów odbija się ujemnie na niedostatecznym doświadczeniu w pracy w terenie i fakt, że w żadnym ministerstwie ani organie gospodarczym nie miałem sposobności do bezpośredniego kierowania poszczególnymi gałęziami gospodarki narodowej.

Uważam również za swój obowiązek stwierdzić, że oświadczenie, że oświadczenie, gdy Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego i masy pracujące naszego kraju koncentrują specjalnie wysiłki na szybszym rozwoju rolnictwa, widzę szczególnie wyraźnie swą winę i odpowiedzialność za powstały niezadowalający stan rzeczy w rolnictwie, ponieważ w ciągu szeregu lat spoczywał na mnie dotychczas obowiązek kontrolowania i kierowania pracą centralnych organów rolniczych oraz prac terenowych organizacji partyjnych i radzieckich w dziedzinie rolnictwa. Partia komunistyczna z inicjatywą i pod kierownictwem KC KPZR opracowała już i wprowadza w życie szereg zakrojonych na wielką skalę posunięć, aby zlikwidować nienadążanie rolnictwa. Do takich ważnych posunięć należy niewątpliwie reforma dotycząca podziału rolnego; pragnę przy tej okazji powiedzieć, że reforma ta została zrealizowana z inicjatywą i na wniosek KC KPZR, i widzę teraz, jak doniosłą rolę ode-

grała ona w rozwoju rolnictwa. Obecnie, jak wiadomo, z inicjatywy i pod kierownictwem KC KPZR opracowany został generalny program likwidacji nienadążania rolnictwa i zapewnienia szybszego jego rozwoju. Program ten opiera się ra jedynie słusznej podstawie — dalszego wszechstronnego rozwoju przemysłu ciężkiego, i tylko realizacja tego programu stwarza nieodzowne warunki rzeczywistego rozwoju produkcji wszystkich niezbędnych artykułów powszechnego użytku.

Można oczekiwać, że różni opętani krzykaczki burżuazyjni zaczną szerzyć oszczerstwa i kłamstwa na temat mojego oświadczenia i samego faktu zwolnienia mnie ze stanowiska Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR. Lecz my, komuniści i ludzie radzieccy, przejdziemy do porządku nad tymi łgarstwami i oszczerstwami. Każdy z nas stawia ponad wszystko interesy ojczyzny, narodu, partii komunistycznej.

Zwracając się z prośbą o zwolnienie mnie ze stanowiska Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR, pragnę zapewnić Radę Najwyższą ZSRR, iż na powierzonym mi nowym odcinku, pod kierownictwem zwartego jak monolit w swej jedności KC KPZR i Rządu Radzieckiego, będę jak najrzetelniej wypełniał mój obowiązek i postawione przede mną zadania.

Przewodniczący Rady Ministrów ZSRR
G. MALENKOW
8 lutego 1955 roku.

Następnie udzielono głosu deputowanemu A. M. Pużanowowi. Stwierdza on, że motywy przedstawione w oświadczeniu tow. Malenkowa uważa za zupełnie słuszne i proponuje przyjęcie oświadczenia tow. Malenkowa oraz zwolnienie go z funkcji Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

Rada Najwyższa Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich postanawia: przyjąć oświadczenie tow. Malenkowa i zwolnić go z funkcji Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

Następnie ogłoszono przerwę w obradach do godziny 16.

Przewodniczący Rady Ministrów ZSRR
G. MALENKOW
8 lutego 1955 roku.

Następnie udzielono głosu pierwszemu zastępcy Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR i ministrowi spraw zagranicznych W. M. Molotowowi, który wygłosił referat o sytuacji międzynarodowej i polityce zagranicznej Rządu ZSRR.

Pierwszą część referatu tow. Molotowa zamieszczamy wewnątrz numeru

Proletariusze wszystkich krajów, łączcie się!

★ A

GAZETA BIAŁOSTOCKA

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

ROK V. Nr 34 (1067)

BIAŁYSTOK, środa 9 lutego 1955 r.

Cena 20 gr

UCZESTNICY międzynarodowego spotkania w Warszawie stanowczo wypowiedzieli się PRZECIWKO WSKRZESZANIU MILITARYZMU NIEMIECKIEGO

WARSZAWA. — Jak już podawaliśmy, uczestnicy międzynarodowego spotkania w Warszawie uchwalili jednomyślnie komunikat podsumowujący zasadnicze zagadnienia, co do których osiągnięto całkowite porozumienie.

Poniżej podajemy tekst komunikatu.

Delegacja wyłoniona w grudniu ub. roku w Paryżu przez europejską konferencję dla pokojowego rozwiązania problemu niemieckiego spotkała się 6 lutego 1955 r. w Warszawie z delegacjami krajów Europy wschodniej, którym odmówiono wizjadowych do Francji. W tym nowym spotkaniu wzięło udział 51 delegatów — w większości parlamentarzystów, reprezentujących następujące kraje: Albanie, Bułgarię, Czechosłowację, Danię, Finlandię, Francję, Grecję, Holandię, Niemcy, Polskę, Rumunię, Szwajcarię, Węgry, Włochy i Związek Radziecki.

Delegaci przede wszystkim wypowiedzieli się raz jeszcze, jednomyślnie i stanowczo przeciwko wszelkiej remilitaryzacji Niemiec, która mogłaby doprowadzić do wskrzeszenia militarizmu niemieckiego. Delegaci państw wschodnich podkreślili z naciskiem, że w następstwie poniesionych przez

ich kraje ofiar w ludziach i strat materialnych, zaden z obywateli tych krajów nie mógłby się zgodzić na tego rodzaju ewentualność. Uczestnicy obrad, po wystąpieniu zwłaszcza delegatów ZSRR, doszli do przekonania, że idea rokowani i wzajemnego zrozumienia zostałaby wskutek ratyfikacji układów londyńskich i paryskich. Stwierdzili oni jednomyślnie, że w chwili obecnej porozumienie między mocarstwami okupującymi Niemcy może być osiągnięte w następujących punktach:

1. Jednoczesne wycofanie z Niemiec wszystkich wojsk okupacyjnych; w tym wypadku ZSRR wycofałyby swe wojska na własne terytorium. ZSRR wycofałyby również wszystkie radzieckie oddziały wojskowe, które ochraniają w Polsce linie komunikacyjne stacjonujących w Niemczech radzieckich wojsk okupacyjnych. Te wzajemne kroki, przyczyniłyby się do stworzenia atmosfery odprężenia w Europie.

2. Zjednoczenie Niemiec w drodze wolnych i kontrolowanych wyborów, które zostałyby przeprowadzone na podstawie ordynacji wyborczej, gwarantującej wszystkie swobody demokratyczne — jak to przewidywał plan zaproponowany w Berlinie przez sir Anthony Edena.

3. Poszanowanie zobowiązań nowelizacji w Poczdamie. Niemcy nie wchodziłyby w skład żadnej koalicji wojskowej, a nietykalność ich granic została by zagwarantowana przez inne państwa europejskie i przez Stany Zjednoczone.

Jedynie rozwiązanie problemu niemieckiego, które zapewni bezpieczeństwo Europie, umożliwi podpisanie traktatu austriackiego.

Delegaci niemieccy, zarówno z Zachodu jak i ze Wschodu podkreślili rozmach, jakiego nabiera w ich kraju ruch na rzecz zjednoczenia Niemiec i przeciwko remilitaryzacji, ruch, który wszystkie państwa powinny stanowczo popierać.

W ten sposób powstaną warunki powszechnego rozbrojenia, którego pragną gorąco wszystkie narody.

Młodzież niemiecka przeciw układom paryskim

BERLIN. — Młodzi robotnicy doków okrętowych w Obernburgu wystąpili w ub. tygodniu z propozycją ogólnego ostrzegawczego strajku powszechnego w Niemczech zachodnich. Strajk miałby się rozpocząć równocześnie z debatą ratyfikacyjną w parlamencie bawarskim i stanowiłby ostrzeżenie deputowanych przed ratyfikacją układów paryskich.

Towarzysz Tadeusz Cichoń, kierownik Wydziału Propagandy Zarządu Wojewódzkiego ZMP, odznaczony srebrnym Krzyżem Zasługi, w czasie spotkania delegatów na II Zjazd ZMP z młodzieżą Białegostoku.

Fot. — Z Ziemba

Na apel Starosielec

Kolejarze z Łap i Białegostoku podjęli czyn produkcyjny dla uczczenia 50-lecia zwycięskiego strajku

W dalszym ciągu z różnych miejscowości województwa płyną meldunki kolejarzy o podejmowaniu na apel Warszawskich Drogowych PKP w Starosielcach zobowiązań produkcyjnych dla uczczenia 50 rocznicy zwycięskiego strajku kolejarzy w roku 1905.

Δ Dalszy ciąg 2 na stronie 2

Wiosna przed nami

Znajdujemy się w przededniu siewów wiosennych, których przebieg w dużym stopniu zadecyduje o wysokości plonów w roku bieżącym i dalszym rozwoju hodowli.

Ocenie stanu przygotowań do tej tak ważnej kampanii poświęcona była II Sesja Wojewódzkiej Rady Narodowej, która w ubiegłą sobotę podjęła specjalną uchwałę wytyczającą zadania aparatowi rad narodowych i instytucjom gospodarczym.

Jak wygląda sytuacja w naszym województwie w zakresie przygotowań do siewów?

Dzięki wzmocnionym wysiłkom klasy robotniczej, w wiosennej kampanii siewnej wezmą udział setki nowych siewników, kultywatorów, bron i plugów. Zwiększyło się też poważnie zaopatrzenie w nawozy sztuczne. Chłopi pracujący naszego województwa manifestują wolę dalszej uporczywej walki o wzrost produkcji rolnej. Dowodem tego jest chociażby fakt powstawania nowych zespołów uprawy odlogów oraz łąk i pastwisk.

Ale trzeba wyraźnie powiedzieć, że przygotowania do wiosennych siewów pozostawiają jeszcze wiele do życzenia.

Kilkunastu tysięcy hektarów ziemi nie zdaliśmy jesienią zaorać i przygotować pod siew wiosenny zarówno w państwowych gospodarstwach rolnych, spółdzielniach produkcyjnych, jak i w gospodarstwach indywidualnych. Prócz tego pozostaje do zaorania wiele jeszcze tysięcy hektarów odlogów. Zadanie do wykonania jest zatem olbrzymie.

Tymczasem wiele maszyn i narzędzi rolniczych, których stan w dużym stopniu zadecyduje o terminowości i jakości siewów, nie zostało jeszcze wyremontowanych. I tak np. w POM Olecko gotowość ciągników wynosi 7 proc., siewników 40 proc., podczas gdy w analogicznym okresie ubiegłego roku gotowość ciągników wynosiła 40 proc., a siewników 96 proc. Nielepiej przedstawia się gotowość parku maszynowego w POM Bielsk - Podlaski, Stara Jucha i Goldap. Jedynie POM Narew dzięki ofiarności załogi i kierownictwa ośrodka, jako pierwszy w naszym województwie zameldował o całkowitym zakończeniu remontów zimowych.

W ubiegłym roku wyprodukowaliśmy kilka tysięcy ton ziarna kwalifikowanego. Ale ziarno kwalifikowane wtedy tylko ma wartość, gdy zostanie na czas zbadane w Stacji Oceny Nasion, a następnie w porę napłynie do magazynów gminnych spółdzielni, by mogły się w nie zopatrzyć gospodarstwa reprodukcyjne. Jednak przygotowanie ziarna do siewu budzi poważne obawy. PGR, które miały wysłać do Stacji Oceny Nasion 230 prób ziarna, do 28 stycznia wysłały zaledwie 76 prób, zaś spółdzielnie produkcyjne na planowanych 150 prób wysłały zaledwie kilka.

W najbliższych dniach ziarno kwalifikowane powinno być zbadane w SON, a następnie dostarczone do gminnych spółdzielni. O ziarno siewne musi walczyć zarząd każdej spółdzielni produkcyjnej, każda gromadzka rada narodowa dla swojej gromady, bo nasiona kwalifikowane to 2—3 c zboża więcej z każdego hektara.

Następna forma rozporządzenia ziarna kwalifikowanego (Ciąg dalszy na str. 2)

Adenauer
nie może
ustalić
terminu debaty
ratyfikacyjnej

BERLIN. — Agencja ADN donosi, że 7 bm. Adenauer odbył w Bonn ponowną naradę z przewodniczącym poszczególnych partii koalicji rządowej na temat terminu debaty ratyfikacyjnej w sprawie układów paryskich w Bundestagu. Jak wiadomo, rząd bniński już trzykrotnie ustalał termin dalszej debaty nad układami paryskimi, jednak z powodu wzrastającego nieustannie oporu ludności przeciwko tym układom i przeciwko remilitaryzacji Niemiec zachodnich musiał terminy te odkladać.

Na naradzie z przewodniczącymi partii koalicji rządowej Adenauer oświadczył, że „nieodwołalny” termin debaty ustalony zostanie 8 bm. przez konwent seniorów Bundestagu.

**Marszałek Żukow
przyjął
dziennikarzy
amerykańskich**

MOSKWA. — W dniu 7 lutego pierwszy zastępca ministra obrony ZSRR, marszałek Związku Radzieckiego G. K. Żukow przyjął dziennikarzy amerykańskich W Hearsta, J. Kingsbury-Smitha oraz F. Conniffa i odbył z nimi rozmowę.

Wiosna przed nami

(Ciąg dalszy ze str. 1)

wanego jest wymiana sąsiedka. W naszym województwie znajduje się ponad 12 tysięcy gospodarstw reprodukcyjnych. Służba rolna powinna zatem przedłożyć wykazy tych gospodarstw przesyłając GRN i w oparciu o nie zorganizować planową wymianę sąsiedzką, tak aby każdy kilogram ziarna został użyty do siewu.

Wielki wpływ na zwiększenie urodzajów ma stosowanie nawozów sztucznych. O tym przekonał się już niejedyn gospodarz, niejedna spółdzielnia. Do 10 marca mają się zapatrzyć w nawozy sztuczne wszystkie spółdzielnie produkcyjne, chłopskie gospodarstwa reprodukcyjne i kontraktujące oraz zagospodarowujące łąki i pastwiska. Po tym terminie nawozy będą rozprowadzane na wolną sprzedaż.

Timezasem gminne spółdzielnie rozprowadziły dotychczas około 3 proc. nawozów. Prawie zupełnie nie rozpoczęły rozprowadzania nawozów w pow. oleśkim i oleśkim i gólskim. A przecież pobranie nawozów już teraz gwarantuje lepszą ich jakość, a z drugiej strony nie narazi rolników na stratę cennego czasu w okresie pilnych prac w polu.

Szczególne trudne i odpowiedzialne zadania w wiosennej kampanii siewnej spoczywają na państwowych gospodarstwach rolnych, które muszą nie tylko obsiać grunty już uprawiane, ale oprócz tego blisko 10 tysięcy ha odłogów. A zadania są tym większe, że PGR przeprowadziły orki przedzimowe tylko w około 50 proc.

Palącą w obecnej kampanii siewnej sprawą jest zagospodarowanie odłogów i ugorów. Wiele do zrobienia mają tu POM. Muszą one nie tylko obsłużyć w terminie spółdzielnie produkcyjne, ale wraz z GOM całą rezerwą siły pociągowej i maszynami wesprzeć gospodarstwa indywidualne biorące ziemie pod zagospodarowanie, zwłaszcza zaś zespoły uprawowe. A trzeba pamiętać, że z zawieraniem umów jest dotychczas bardzo źle.

Kampania siewów wiosennych — obok walki o realizację obowiązkowych dostaw — jest najważniejszą sprawą gospodarczą i polityczną w obecnej chwili. Skoncentrowanie uwagi rad narodowych na realizacji uchwały Wojewódzkiej Rady Narodowej oraz aktywność państwa i społeczeństwa na tej sprawie, decydującej w dużym stopniu o wykonaniu zadań drugiego roku planu rozwoju rolnictwa, walka o pełną mobilizację wszystkich sił i środków, o zbiorze do siewu i nawozy, dobra praca POM, GOM i PGR, o zapewnienie pomocy sąsiedzkiej tym wszystkim gospodarstwom, które jej oczekują — to podstawowy obowiązek, jaki spada na każdego radnego i aktywistę wiejskiego. Służba rolna PGR i POM powinna dotrzeć do każdego chłopa indywidualnego, do każdej spółdzielni produkcyjnej wysyłając korespondencje siewu rzodulowego, a zwłaszcza siewu krywego i kwadratowo-giarnowego sadzenia ziemniaków. Bo to jest również poważny czynnik zwiększenia plonów.

Sprawa siewów wiosennych musi być każdą organizacją partyjną na wsi, każdy członek partii na wsi. W walce o należyte przygotowanie i terminowe przeprowadzenie siewów wiosennych członkowie partii powinni włożyć całą żar partyjnego serca, przekonywać słowem i przykładem, pomagać w usuwaniu trudności, organizować pomoc chłopom mało i średnioludnym, umacniać spółdzielnię produkcyjną i państwowe gospodarstwa rolne.

W najbliższy piątek Pinay zamierza ubiegać się o inwestyturę

Kogo reprezentuje kandydat
na nowego premiera Francji?

PARYŻ. — Jak donosi agencja France Presse, Pinay oświadczył, że jeżeli nie znajdzie nieprzewidzianej okoliczności, zamierza w piątek dnia 11 lutego stanąć przed Zgromadzeniem Narodowym i ubiegać się o inwestyturę.

Antoine Pinay, „niezależny republikanin”, jest przedstawicielem jednego z prawicowych ugrupowań parlamentarnych.

Reprezentuje on interesy kół przemysłowo-handlowych. W różnych gabinetach od 1948 r. do stycznia 1952 r. zajmował stanowiska ministerialne. W marcu 1952 r. Pinay utworzył rząd, który prasa postepowa nazywała wówczas „najbardziej reakcyjnym” ze wszystkich, jakie istniały po wywołaniu. Działalność tego rządu, który utrzymał się do listopada 1952 r. wyrażała się m.in. w posunięciach ekonomicznych o charakterze antyrobotniczym.

Dawniej Pinay wypowiadał się przeciwko uzbrajaniu Niemiec zachodnich. Później jednak zmienił zdanie i poparł układ o „europejskiej współpracy obronnej” twierdząc, że układ ten zawiera „gwarancje” przeciw odrodzeniu militarystyki niemieckiej. Pinay deklarował się zawsze jako zwolennik paktu atlantyckiego. Wstrzymał się on jednak od głosowania nad projektem ustawy o ratyfikacji układów paryskich.

Podczas debaty nad sytuacją w Afryce Północnej Pinay razem z wielu innymi „niezależnymi” odmówił zaufania Mende-France'owi.

W oświadczeniu złożonym po rozmowie z prezydentem Coty Pinay nie sprzeczał swego obecnego stosunku do układów paryskich.

Jak dotąd z całej prasy paryskiej jedynie prawnicowa „Aurore” wypowiedziała się o otwartości za kandydaturą na premiera. Żaden dziennik nie rzucał mu łatwej sytuacji. Dziennik „Combat” wyraża opinie, że kandydatura, którą by zechciał kontynuować politykę wzmocnienia militarystyki niemieckiej czeka los Mendes-France'a.

Na apel
Starosielec
Czyn produkcyjny
kolejarzy
Łap i Białegostoku

Dalszy ciąg 1
ze strony 1

Na apel kolejarzy ze Starosielca odpowiedzieli pracownicy Zakładów Naprawczych Taboru Kolejowego w Łapach i Parowozowni Głównej w Białymstoku. Pracownicy wydaliu napraw taboru ZNTK postanowili dokonać w bieżącym miesiącu ponad plan naprawy średnią jednego wagonu i rewizję okresową trzech wagonów. Pracownicy oddziału kufni pospawali pięć zbiorników gazowego ogrzewania oraz wykonać roboty kowalskie i spawalnicze do trzech wagonów naprawy rewizyjnej i jednej naprawy średniej. Pracownicy oddziału zobowiązali się wykonać w lutym ponadplanowo 5 ton odlewów żelaznych.

Cenne są również zobowiązania oddziału mechanicznego i montażowego. Pracownicy tych oddziałów wykonali wszystkie części obrotowe i mechaniczne parowozów waskotorowych, dwa inspektory i zabiorzący 50 zestawów kołowych dla Państwowej Fabryki Wagonów we Wrocławiu.

Odpowiadając na apel towarzyszy ze Starosielca, pracownicy Parowozowni Głównej w Białymstoku skróca czas naprawy rewizyjnej parowozu TY2-655 o dwa dni, naprawia parowóz OKL-306 wcześniej o jeden dzień, dokonują naprawy tendra parowozu PT47-279 do 15 lutego, wyremontują pompę wodną w kotłowni, naprawia parowóz TY2-457 itp.

Drużyny parowozowe parowozu PT47-98 w składzie Teodor Wasilewski, Kazimierz Miłki i Jerzy Niedzwiedz postawili na naprawie tendra parowozu TY2-279 do 15 lutego, wyremontują pompę wodną w kotłowni, naprawia parowóz TY2-457 itp.

Wielka powódź
na Sumatrze i Jawie

DEKART. — Na Sumatrze i w centralnej części Jawy nastąpiła silna powódź. Na Sumatrze zniszczono 7 milionów znaczną część wsi. Są ofiary w ludziach. Na Jawie woda zalała przeszło 11 tys. domów. Powódź zniszczyła tam zaskłany ryż na około 5 tysięcy sztuk bydła.

USA jawnie biorą udział w operacjach wojennych kliki Czang Kai-szeka

Nowe prowokacje
lotnictwa amerykańskiego

PEKIN. — Agencja Nowych Chin opublikowała następujący komunikat:

Dnia 7 bm. Departament Stanu USA wydał polecenie, aby VII flota i inne siły zbrojne Stanów Zjednoczonych „asystowały” przy wycofywaniu wojsk Czang Kai-szeka z wysp Taczien i uprowadzaniu ludności tych wysp na Tajwan. Departament Stanu wziął więc jawnie udział w wojennych operacjach zdrańczej klikki Czang Kai-szeka.

Te zbrodnicze działania są pogwałceniem suwerenności Chin i ingerencją w wewnętrzne sprawy chińskie. Oświadczenie Departamentu Stanu USA kłamliwie stwierdza, że ma to być „przynależność” do przywrócenia pokoju i bezpieczeństwa na Pacyfiku zachodnim. Jednocześnie jednak przeciwnik marynarki USA odgrza się, że „każdy atak na wyspy Taczien będzie uważany przez USA za przestępstwo w misji VII floty i może spowodować odwrót ze strony Stanów Zjednoczonych”.

Jest rzeczą oczywistą, że te poczynania rządu USA zmierzają do „oszerezenia” wojny. Udział Stanów Zjednoczonych w chińskiej wojnie domowej jest nie tylko prowokacją wojenną przeciwko Chińskiej Republice Ludowej, lecz także stanowi poważną groźbę dla pokoju na Dalekim Wschodzie.

PROWOKACJE
LOTNICTWA USA

PEKIN. — Agencja Nowych Chin ogłasza następujący komunikat:

7 bm. między godz. 6 a 18 lotnictwo wojskowe USA w ilości fali oblatujących 28 samolotów dopuściło się prowokacji zbrojnej naruszając obszar powietrzny Chin nad Jikilangsan, Tumenan i innymi wyspami. Samoloty chińskiej armii ludowo-wyzwoleńczej natychmiast wystawowały i wówczas samoloty USA odleciały w kierunku południowo-wschodnim.

Agencja Nowych Chin została upoważniona do oświadczenia, że ten czyn a-merkkański, a lotniczych prowokacji i naruszenia integralności terytorialnej i suwerenności Chin. Jeżeli siły lotnicze USA naruszą ponownie obszar powietrzny Chin, rząd USA będzie musiał ponieść wszelkie wypływające z tego konsekwencje.

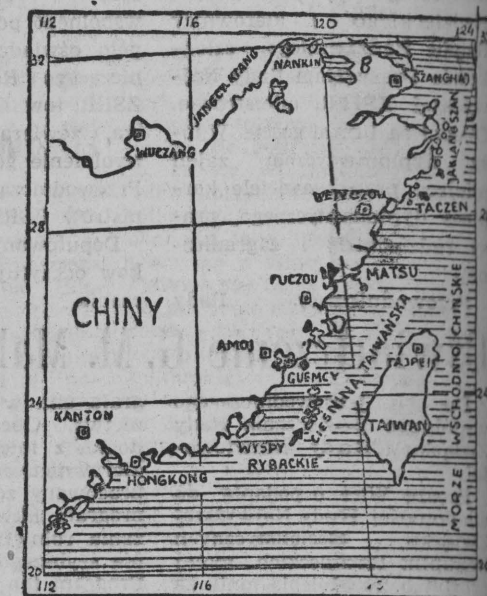
III Wojewódzki Zjazd Księż

Wczoraj odbył się w Białymstoku III Wojewódzki Zjazd Księż, zorganizowany przez Prezydium Okręgową Komisji Księż w Białymstoku.

Celem zjazdu było przeprowadzenie wyborów do nowego prezydium oraz wytyczenie zadań do pracy komitetów przyznanych do realizacji w najbliższym okresie. Referat pt. „Kapitał społeczny” postawił przed problemem „współczesnych” wygłosili m. in. Miłkowski. Skrzepowanie z działalności Okręgowych Komisji Księż złożył ks. Bielaj, po czym wygłosił dyskusję.

Uczestnicy dyskusji omówili poruszone w referacie problemy. Zabierający między innymi głos w dyskusji ks. Niedzwiedzki z Karoliny, pow. suwalskiego, powiedział m. in.:

„To, do czego dążyli przez wielkie pokolenia, dzisiaj w epoce budowy socjalizmu przestało być marzeniem, a stało się rzeczywistością, stało się prawem.

Współpracownik Gestapo Józef Dubiel przed sądem w Warszawie

WARSZAWA. — Jak już donosiliśmy przed Sądem Wojewódzkim dla m. st. Warszawy stanął Józef Dubiel, który w okresie okupacji dopuścił się ciężkiej zdrady narodu, współpracując z Gestapo.

Jak wynika z aktu oskarżenia, Dubiel, który w latach okupacji był z ramienia PPR organizatorem i komendantem Gwardii Ludowej na terenie miasta Krakowa będąc w październiku 1942 roku aresztowany przez Gestapo już od pierwszej chwili wszedł na drogę współpracy z hitlerowskim „niemieckim” „gestapowcem” strukturze organizacyjnej GL w Krakowie oraz denuncjacji znanych mu działaczy PPR i GL, którzy w konsekwencji tej zdrady zostali zamordowani przez „prawo” hitlerowskie.

Oskarżony Dubiel przyznał się do winy tłumacząc się, iż przyczyną zdrady było „jedynie tchórzostwo”. Oskarżony wyjaśnił, że w czasie aresztowania był postrelony i bojąc się tortur w Gestapo już na pierwszą pytanie gestapowca Heinemeyera ujawnił znanych mu towarzyszy partyjnych.

Dubiel zeznał, że konfrontacji z nim w Gestapo członkowie Komitetu Okręgowego PPR w Krakowie i działacze partyjni Szadkowski, Fik i Rajwa oraz radzieckie szkodki „Czorny” byli katowani w jego obecności i mimo to odmawiali zeznań. Oskarżony przyznał, że zdekonspirował ich wszystkich; jak się później dowiedzieliśmy.

Prokurator podkreślał ciężar winy oskarżonego wnosząc o wymierzenie kary 15 lat więzienia, obrońcy natomiast wskazywał szereg okoliczności łagodzących, z których za najwazniejszą uważał zachowanie się oskarżonego po zwolnieniu go przez Gestapo.

7 bm. Sąd ogłosił wyrok, skazując os. Józefa Dubiela na karę 12 lat więzienia zaliczeniem na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania.

FIASKO KONFERENCJI PREMIEROW ARABSKICH

KAIR. — Premierzy arabscy, którzy w ciągu 15 dni usiłowali uregulować spór między Egiptem a Irakim w sprawie przekroczenia paktu turecko-irackiego, udali się w poniedziałek do swych krajów nie osiągnąwszy żadnego wyniku.

KATASTROFA W KOPALNI
WĘGLA W INDIACH

DELHI. — 150 mil na północny zachód od Kalkuty, w kopalni węgla nastąpił wybuch, w wyniku którego 55 górników poniosło śmierć.

POWÓT ZIMNY W ANGLII
LONDYN. — Po dwóch tygodniach ciepłej i słonecznej pogody w Wielkiej Brytanii w dniu 14 lutego powróciły mrozy, w północnej Anglii oraz w Szkocji spadły obfite śniegi.

O sytuacji międzynarodowej i polityce zagranicznej rządu ZSRR

Referat W. M. Molotowa wygłoszony na Sesji Rady Najwyższej ZSRR

I. Zmiany w sytuacji międzynarodowej

Wszystkie deputowani! Wygłoszę 10 lat od chwili rozpoczęcia drugiej wojny światowej. Jasnemu już kiedyś skrytykowałyśmy zmiany, jakie zaszły w sytuacji międzynarodowej, w porównaniu z sytuacją wojenną.

Drugą wojną światową zwróciła uwagę na światowym państwie socjalistycznym, które znajdowało się w pierścieniu otoczenia imperialistycznego. Tak właśnie przedstawiała się sprawa przestrzeni przeszło sto lat.

Wojenna sytuacja zmieniła — rzecz można — w zasadniczy sposób. W tym sensie, że nie można już mówić o otoczeniu kapitalistycznym w takim sensie, jakim mówiono przed wojną. Oznaczało to, że nie było już w każdym państwie, które nie doceniało doniosłości zmian, nie było już w całej sytuacji międzynarodowej, a przede wszystkim w sytuacji politycznej pod ogólnym kierownictwem klasy robotniczej. Ten właśnie rewolucyjny sojusz robotników i chłopów, który zdecydował wszystkich ludzi pracy, uformował się w sojusz pod kierownictwem robotniczym. Jak również zapewnił przejście fabryk, zakładów przemysłowych, kolei, banków w ręce nowej, prawdziwej demokratycznej władzy państwowej.

Kajdany kapitalizmu są obecnie zerwane nie w jednym miejscu, lecz na szerokim froncie. W ślad za naszym krajem, który dokonał swej zwycięskiej rewolucji socjalistycznej w 1917 r., kapitalizm w wyniku drugiej wojny światowej doznał również porażki w szeregu innych państw.

Sukcesy krajów nowego, ludowo — demokratycznego typu, zapewne dzięki wysiłkom wyzwolonych z jarzma kapitalu narodów, opierały się zarówno na zwycięstwie Armii Radzieckiej nad agresorami faszystowskimi, jak i na niezmiennym poparciu Związku Radzieckiego w dokonywanych przez nie przeobrażeniach politycznych, ekonomicznych i społecznych w kierunku socjalizmu.

Obecnie zaś przy całym znaczeniu i szczególnej roli ZSRR, którego pojęcia opiera się na wysokim poziomie przemysłowym, ciężkim, a zarazem na nieustannym rozwoju całego przemysłu i rolnictwa socjalistycznego, kraj obozu socjalistycznego, coraz większym stopniem opierają się również na pomocy wzajemnej.

Jest rzeczą zupełnie naturalną, że w związku ze zmianami, jakie zaszły w sytuacji międzynarodowej, wzajemny stosunek sił między systemami społecznymi, zwłaszcza w ostatnim dziesięcioleciu wyraźnie zmienił się na korzyść socjalizmu.

Czy dzisiejsza Europa podobna jest do Europy przedwojennej?

Czy można przejść do porządku nad ogromnymi zmianami, jakie zaszły w wyniku ostatniej wojny światowej? I czy dla tych, którzy potrafili myśleć o bieżącej sytuacji, jest jasne, że wraz ze Związkiem Radzieckim również szereg innych państw zdecydowanie zawróciło z drogi kapitalistycznej na drogę socjalistycznego rozwoju i odrodzenia oraz że żaden z tych krajów nie zechce cofnąć się z powrotem ku kapitalizmowi? A jeżeli rozprzeczmy się w konkretnych danych, to okaże się, iż z całej mniej więcej 600-milionowej ludności Europy, około połowy tej ludności, nieco ponad 300 milionów, weszło już w sposób zdecydowany do obozu socjalizmu i demokracji.

Tak więc, mamy już dziś do czynienia z bynajmniej nie przedwojenną Europą.

W dzisiejszej, nowej Europie, kraje obozu socjalistycznego zajmują pozycje nie mniej silne niż kraje obozu kapitalistycznego. Jeszcze ważniejsze jest, że kraje naszego obozu socjalistycznego, aczkolwiek nie bez niemałych trudności i nie bez poważnych braków w swym budownictwie, kroczą jednolitym, zdecydowanym i nieprzerwanym, umacniając i utrwalając nową, demokratyczną ustrój, podnosząc poziom kultury i dobrobytu swych narodów na nowy, wyższy szczebel.

Powstała również nowa sytuacja w Azji.

Ludność Azji sięga około 1400 milionów, co stanowi przeszło połowę ludności całej kuli ziemskiej. Obecnie także w Azji prawie połowa ludności żyje w krajach demokracji ludowej, które odeszły od obozu kapitalistycznego i postawiły sobie za cel budowę socjalizmu.

Wystarczy powiedzieć, że te same Chiny, które do niedawna stanowiły kraj na pół kolonialny, znajdujący się w uciążliwej zależności od mocarstw imperialistycznych i nie mogły zapewnić jednolitości swego terytorium państwowego — obecnie zdecydowały się w jednolite, wielkie państwo, które wkraczało na drogę wszechstronnego rozwoju swej kultury narodowej i ekonomicznej. I znowu jest fakt, że stało się to możliwe dopiero wówczas, gdy kierownictwo państwa chińskiego objęła partia komunistyczna. Nie na odróżnienie jedną z najmłodszych obecnie państw ludowo-wyzwoleńskich: państwa chińskiego.

Do zwycięstw drogę utworzyli nam komunisty. Bez komunistów nie ma Chin.

Czy te fakty i głębokie przeobrażenia, które rozpoczęły się w Korei i Wietnamie, nie świadczą o gruntownych zmianach, jakie zaszły w Azji? Czy wszystkie te zmiany, które w Azji dokonywały się w okresie powojennym, rewolucyjnego przeobrażenia, mające niezwykle doniosłe znaczenie historyczne?

Jednakże zmiany, jakie zaszły w Azji, nie ograniczają się bynajmniej do wymienionych już krajów.

Wielkie znaczenie historyczne ma fakt, że nie ma już dziś kolonialnych Indii, lecz istnieje Republika Indijska. Jest to doniosły zwrot w wydarzeniach charakterystycznych powojennym rozwoju sytuacji w Azji. Zwraca się coraz bardziej, a także chłopów, — lecz o tym, że Ameryka pokonała jeszcze musi opóźnienie w swym rozwoju politycznym i że musi ona jeszcze doganiać w rozwoju życia politycznego niektóre inne kraje.

Porównując całokształt obecnej sytuacji międzynarodowej z przedwojenną widzimy, jak doniosłe zmiany nastąpiły w ciągu ostatnich 10 — 15 lat. Nie sąsą już rzeczy żałować, że zmiany te nastąpiły.

Tak więc, dla oceny całokształtu dzisiejszej sytuacji międzynarodowej, ważne znaczenie ma to, w jaki sposób ukształtował się wzajemny stosunek podstawowych sił na świecie. Nie należy przy tym ani wyolbrzymiać, ani pomniejszać tego, co nastąpiło, jak również tego, w jakim kierunku wydarzenia się rozgrywały. W żadnym wypadku nie wolno także zapominać, że chodzi tu o wielki okres historyczny, którego do chwili obecnej przeżyliśmy tylko niewiele ponad 37 lat.

Czy można zaprzeczyć, że w porównaniu z okresem przedwojennym nastąpiło poważne osłabienie pozycji kapitalizmu, klas kapitalistycznych? Nie, nie można. Tak samo oczywiście jest, że zmiany te dokonywały się na korzyść socjalizmu, na korzyść sił demokratycznych i socjalistycznych.

W wyniku drugiej wojny światowej nastąpiło dalsze pogłębienie się ogólnego kryzysu światowego systemu kapitalistycznego. Znalazło to wyraz w tym, że obok światowego obozu kapitalistycznego powstał oboz światowy. Powstał oboz demokratyczny, który — z ZSRR na czele — kroczył drogą budowy socjalizmu. Czy podoba się to komu, czy też nie — takie są fakty.

Następstwem gospodarczym wymagalnym głębszym światowym wydarzeniem jest rozpad jednolitego światowego rynku kapitalistycznego. Jak wiadomo, ten jednolity rynek światowy już nie istnieje. Dziś istnieją dwa równoległe, przeciwstawne sobie rynki światowe.

Tak więc, dwa obozy polityczne, które ukształtowały się po drugiej wojnie światowej, mają też odpowiadającą im podstawę ekonomiczną. Wszystko to porwała ocenę ten nowy, ogólny kryzys kapitalizmu, który rozpoczął się od czasu i w wyniku drugiej wojny światowej. Ten nowy etap świadczący o poważnym pogłębieniu się ogólnego kryzysu kapitalizmu.

Zadawałoby się, że nie można nie liczyć się z faktami zmian historycznych, jakie zaszły w sytuacji na świecie. Jednakże w rzeczywistości nie zawsze tak bywa.

Kapitalizm był zmuszony do cofnięcia się przed naporem mas ludowych, które w szeregu państw obaliły państwa i kapitalistów i postawiły u steru władzy swoich ludzi — przedstawicieli klasy robotniczej i chłopstwa, demokracji miejskiej i wiejskiej.

Jednakże klasy panujące w krajach imperializmu nie chcą się pokorzyć z sytuacją, jaka się wytworzyła. Dotyczy to przede wszystkim Stanów Zjednoczonych, gdzie państwo znajduje się w rękach gospodarzy tam miliony i miliardów. Zwrócić należy, że również w Anglii i w innych krajach imperialistycznych magnaci kapitału przenieśli się tam samymi dukami, co magnaci amerykańscy.

Nie jest trudno się domyślić, jakie są ich pragnienia.

Pragnieliby wszystkie kraje, które wyrwały się z pod kapitalizmu, wrócić z powrotem pod władzę kapitału. Znajduje to także potwierdzenie w polityce zagranicznej, jaką uprawiają obecnie państwa imperialistyczne, a w szczególności takie kraje, jak Stany Zjednoczone, Anglia i inne.

Nie trudno się przekonać, że np. koła rządzące USA otwierają, promującą jako główny cel swego kursu polityki zagranicznej, nie mniej więcej, tylko tak zwane „wyzwolenie” krajów, w których zwyciężyły robotnicy i chłopci, w których władzę objęły same masy pracujące. Głoszą nawet, że takie za przesłaniem „wyzwolenie” oznaczałoby nieomal powrót tych krajów do raju kapitalistycznego lub, jak wyrażają się oni, „wzrostu świata”.

A za taki „wzrost świata” uważają oni system kapitalistyczny, system, w którym tak wielkie wolności zaważyła panowie wyzyskiwacze i w którym klasy panujące mogą do woli i do syta wyzyskiwać masy pracujące.

Chcieliby oni „wyzwolić” kraje ludowo — demokratyczne od władzy państwowej, stworzonej przez rewolucyjny sojusz robotników i chłopów i umieścić tam tych, którzy są im wygodni, tj. chcieliby obalić panujące tu po wojnie nowe, socjalistyczne i demokratyczne porządki oraz ponownie narzucić im tak miły swemu sercu reżim

kapitalizmu i wyzysku mas pracujących, reżim panowania kapitalistów i obszarów.

Pragnieliby rozpocząć od tych krajów, w których — jak sądzą — agencja ich może wcześniej się aktywizować. Próbe taką — jak wiadomo — podjęto np. 7 czerwca 1953 roku w Berlinie. Wszyscy jednak wiedzą, że skończyła się ona haniebny fiaskiem. Mogłoby się to stać nauką dla agresywnych kół imperializmu, ale propagowanie tego rodzaju awantur nie ustaje.

Apetyty agresywnych kół imperialistycznych i ich ponure reakcyjne marzenia nie ograniczają się jedynie do krajów demokracji ludowej. Chcieliby oni również nasz kraj zawrócić wstecz ku kapitalizmowi.

Otwarcie mówią oni o tym niezbyt często, niemniej jednak mówią.

Posłuchajcie, do czego np. dochodzi w swych wypowiedziach pan Churchill, który słusznie uważany jest obecnie za jednego z najwybitniejszych ideologów imperializmu. Do dziś dnia nawet powtarza on wciąż i stale u porządku myśli, z którą — według jego własnych słów — „nosi się przez całe życie”, a mianowicie myśli o „zdradzeniu bolszewizmu w zrodzeniu”.

Oto jedno z jego oświadczeń na ten temat, złożone 28 czerwca 1954 r. w „narodowym klubie prasy” w Waszyngtonie: „Zapewniam was, że przez całe życie byłem rzeczywistym jednym z tych wybitnych ludzi, którzy zwalczyli to (komunizm). Gdyby ponownie miały nastąpić w 1919 r. możliwości, jak sądzę, zwróciłbym się do kolebce. Ale wszyscy cofnęli się przed tym i powiedzieli: „ja! nie to okropne”.

Nawet w 1954 r. tj. po upływie tylu lat od zwycięstwa rewolucji socjalistycznej w naszym kraju Churchill nie zdobywa się na tło rozsądniejszego niż mówienie o zduszeniu komunizmu „w jego kolebce”, chociaż składającą się już nieco.

Mozna tu doprawdy powiedzieć, że „ludzie idą z jarmarku, a Marek wybiera się na jarmarek”.

Obecnie chcieliby wymienić ubóstwo tego rodzaju enuncjacji antyradzieckich. Nie możemy jednak powiedzieć, że w naszym kraju Churchill nie zdobywa się na tło rozsądniejszego niż mówienie o zduszeniu komunizmu „w jego kolebce”, chociaż składającą się już nieco.

Mozna tu doprawdy powiedzieć, że „ludzie idą z jarmarku, a Marek wybiera się na jarmarek”.

Obecnie chcieliby wymienić ubóstwo tego rodzaju enuncjacji antyradzieckich. Nie możemy jednak powiedzieć, że w naszym kraju Churchill nie zdobywa się na tło rozsądniejszego niż mówienie o zduszeniu komunizmu „w jego kolebce”, chociaż składającą się już nieco.

Mowy Churchilla przepojone są tęsknotą za przeszłością. Nowe jest mu obec. Jest nieubłagany wrogiem wszystkiego co nowe, co rozpoczęło się od chwili zwycięstwa Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej i przekształciło się w wielki ruch ludowy o rzeczywiste wyzwolenie klas robotniczej i wszystkich ludzi pracy, o wyzwolenie od ucisku burżuazji-obszarniczej.

Mija już 38 rok od chwili, gdy Churchill począł nawoływać do obalenia ustroju socjalistycznego, gdziekolwiek by się ukazał — krzyżując on o konieczności „zdradzenia” tego nowego ustroju „w jego kolebce”. Tęsknota o wyraż najtajniejszym myśleniem wszystkich imperialistów, którzy chcą jednej tylko rzeczy — niepodległego państwa, tj. panowania nad światem.

Jakże jednak można to zrobić, skoro same narody obrały już sobie inną drogę i po stanowczy zerwaniu z kapitalizmem weszły na drogę socjalizmu i demokracji ludowej?

Odpowiedzią na to pytanie jest kurs polityki zagranicznej, promowany przez imperializm amerykański, jak

(Ciąg dalszy na str. 4)

Dalszy ciąg referatu W. M. Mołotowa

(Ciąg dalszy ze str. 3)

również angielski — kurs polityki „z pozycji siły”. Dając wyraz dążeniom najbardziej agresywnych kół kapitalistycznych, koła rządzące w tych krajach wciąż jeszcze nie mogą pogodzić się z faktami. Nie chcą one uznać, że ludzkie mają prawo do decydowania o swoich losach: tzn. prawo wyrażenia się tego co stare, zlikwidowania stosunków kapitalistycznych i ustanowienia swych własnych, nowych stosunków socjalistycznych.

Agresywne koła imperialistyczne myślą inaczej. Nie chcą one uznać słuszności dążeń narodów do wyzwolenia się z kajdan kapitalizmu i mają zamiar dążyć do przywrócenia władztwa kapitalizmu na całym świecie. Tym właśnie podkopywanym jest na przykład kurs polityki zagranicznej Stanów Zjednoczo-

nych, kurs zmierzający do przywrócenia panowania imperializmu na całym świecie, do obalenia socjalizmu, do obalenia władzy ludu pracującego w krajach demokracji ludowej.

Te właśnie cele inspirowały agresywną politykę zagraniczną Stanów Zjednoczonych. Polityka ta nie może oznaczać nic innego, jak tylko przygotowanie nowej wojny światowej — wojny o przywrócenie panowania imperializmu na całym świecie.

Wszystko to oznacza, że to co nowe rodzi się w warunkach zacieklej walki z tym co stare, że socjalizm nie może zwyciężyć w tym lub innym kraju inaczej, jak tylko po odparciu i przezwyciężeniu oporu imperializmu i jego agentury.

Tak przedstawia się powojenna sytuacja międzynarodowa, określająca charakter głównych wydarzeń w ciągu ostatnich lat.

2. Dwie linie w polityce międzynarodowej

Zarówno Związek Radziecki, jak i inne kraje obywatelskiego, broniąc wytrwale i nieugięcie zdobytą przez narody pozycję, walczą o to, aby umocnić coraz bardziej te pozycje i aby zapewnić spokojne, pokojowe warunki swemu ludowi i socjalizmowi. Obóz demokracji i socjalizmu — to obóz pokoju. Dlatego też nazywają go zazwyczaj obozem pokoju, demokracji i socjalizmu.

Broniąc interesów pokoju i socjalizmu, Związek Radziecki w swej polityce zagranicznej opowiada się za zmniejszeniem napięcia w sytuacji międzynarodowej.

Wraz ze Związkiem Radzieckim bronią tej linii polityki zagranicznej, zmierzającej do złagodzenia napięcia w sytuacji międzynarodowej, wszystkie kraje obywatelskiego i socjalistycznego.

Pokojowej polityce Związku Radzieckiego przeciwstawia się polityka zagraniczna Stanów Zjednoczonych, znajdująca wyraz w polityce „z pozycji siły”. Agresywny charakter amerykańskiej polityki zagranicznej jest całkowicie oczywisty.

Czy można się dziwić, że masy ludowe interesują się żywo tym, co się dzieje w życiu międzynarodowym?

Miliony i miliony ludzi obserwują ze skupioną uwagą, w jakim kierunku rozwija się wydarzenia: czy rozwija się w kierunku utrwalenia pokoju, czy przeciwnie, w kierunku wzmożenia niebezpieczeństwa nowej wojny. Nie tak nie godzi w losy narodu, nie przynosi tylu niecierpień i cierpień, co wojna. Któż nie rozumie, że skutki nowej wojny, gdyby ludzkość została wtrącona w jej otchłan, byłyby nieporównanie cięższe nawet niż skutki drugiej wojny światowej, która zabrała wiele milionów istnień ludzkich, nie mówiąc już o niezliczonych ofiarach materialnych poniesionych przez narody.

W wydarzeniach życia międzynarodowego Związkowi Radzieckiemu przypada specjalne miejsce.

Związkowi Radzieckiemu, krajowi zwycięskiego socjalizmu, przypada zaszczytne miejsce w aktywnej walce o pokój, przeciwko podżegaczom wojennym. Związek Radziecki stał się dziś główną ośią utrwalenia pokoju i przyjaźni między narodami.

Równocześnie z umocnieniem się sił Związku Radzieckiego, jak również Chińskiej Republiki Ludowej i wszystkich krajów demokracji ludowej, równocześnie ze spotęgowaniem rozmachu ruchu obronienia pokoju we wszystkich

cztery państwa zdecydowanie potępiły plany zmierzające do wzmocnienia militarysty w Niemczech zachodnich, domagaliśmy się także, aby konferencja berlińska pomsunęła naprzód kwestię zwolnienia światowej konferencji w sprawie powszechnej redukcji zbrojeń. Przedstawiliśmy Stanów Zjednoczonych, Anglii i Francji nie podjęli naszej inicjatywy.

Nieinny konferencja berlińska odegrała doniosłą rolę pozytywną. Znaczenie konferencji berlińskiej polega przede wszystkim na tym, że po pięcioletniej przerwie zapoczątkowano nowe międzynarodowe konferencje wielkich mocarstw — co ma wielkie znaczenie dla umocnienia pałających problemów międzynarodowych. Co się týczy powziętej w Berlinie uchwały o zwolnieniu drugiej konferencji, która następnie odbyła się w Genewie, to wiadomo, że uchwała ta dała pozytywne wyniki.

Jak wiadomo, w konferencji genewskiej obok Francji, Anglii, Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego, wzięła też udział Chińska Republika Ludowa, a także przedstawiciele innych krajów zainteresowanych w uregulowaniu kwestii koreańskiej i indochińskiej. Jeśli sukcesem konferencji berlińskiej była uchwała o zwolnieniu konferencji w sprawie powszechnej redukcji zbrojeń, w której mimo oburza Stanów Zjednoczonych wzięły udział wszystkie pięć wielkich mocarstw, nie wliczając Chińskiej Republiki Ludowej, to pozytywne wyniki konferencji w Genewie potwierdziły, jak daleko konieczny był udział Chin w tej konferencji.

Konferencja genewska niezupełnie wykonała swe zadanie, gdyż nie pomsunęła naprzód rozwiązania kwestii koreańskiej. Na konferencji tej osiągnięto porozumienie w sprawie zaprzestania wojny w Wietnamie, która toczyła się do tego czasu przez 8 lat, jak również zaprzestania działań wojennych w Laosie i Kambodży. Porozumienia stały się możliwe przede wszystkim dzięki ofiarnej walce narodu wietnamskiego o wolność i niezawisłość. Walka ta z kolei cieszyła się aktywną sympatią i pomocą innych narodów. To wszystko zostało w pewnej mierze uznane na tej konferencji.

Obecnie rozwija się walka dwóch przeciwstawnych linii polityki zagranicznej. O ile pokojowa linia polityki zagranicznej ZSRR spotyka się z coraz potężniejszym poparciem obywatelskich i demokratycznych warstw ludności we wszystkich krajach, o tyle agresywna linia polityki zagranicznej USA opiera się na tworzeniu coraz to nowych bloków agresywnych i ugrupowań militarnych i znajduje ostatni wyraz w jawnym propagowaniu i przygotowaniu wojny atomowej.

Zarazem istnieją kraje, które pod względem gospodarczym są zasadniczo związane z systemem kapitalistycznym, a w dziedzinie stosunków międzynarodowych troszczą się o utrzymanie pokoju i złagodzenie napięcia międzynarodowego. Doniosłością wzmacniania siły dążeń bynajmniej nie należy nie doceniać.

Co oznacza polityka zmniejszania napięcia w stosunkach międzynarodowych? Najlepiej o tym sądzić na podstawie faktów. Można wziąć dla przykładu zarówno wydarzenia roku ubiegłego, jak i wydarzenia dnia dzisiejszego.

Na zwołanie Związku Radzieckiego w końcu stycznia i w pierwszej połowie lutego 1954 r. odbyła się konferencja berlińska z udziałem ministrów spraw zagranicznych Francji, Anglii, USA i ZSRR.

Na konferencji tej dążyliśmy do osiągnięcia takich uchwał, które przyczyniłyby się do znacznego złagodzenia napięcia w stosunkach międzynarodowych: domagaliśmy się, aby wszystkie

rence w Manili (Filipiny). Konferencja ta została zwołana w wyraźnym celu, by przeszkodzić wykonaniu uchwał konferencji genewskiej, przy czym zgodę na popieranie tej agresywnej sprawy wyraził również niemiecki uczestnik konferencji genewskiej, nie licząc się z tym, jak to odbije na ich prestiżu.

Na dulusowskiej konferencji w Manili podpisano układ o tzw. „kolektywnej obronie Azji południowo-wschodniej” (SEATO), stanowiący blok militarny takich mocarstw kolonialnych jak USA, Anglia, Francja oraz niektórych zależnych od nich państw azjatyckich jak Filipiny, Sycylii i Pakistan. Układ ten cechuje dążenie do zdwinięcia ruchu narodowo-wyzwoleńczego w Azji. Ostrze tego układu jest jawnie wymierzone przeciwko Chińskiej Republice Ludowej, której autorytet międzynarodowy tak wzrósł w okresie konferencji genewskiej wbrew przeciwdziałaniu ze strony wszelkiego rodzaju kół reakcyjnych.

O czym to wszystko świadczy?

O tym, że w obecnych warunkach każdy krok na rzecz zmniejszenia napięcia międzynarodowego napotyka wielkie trudności. Wobec tego, że w obecnych warunkach każdy krok na rzecz zmniejszenia napięcia międzynarodowego napotyka wielkie trudności. Wobec tego, że w obecnych warunkach każdy krok na rzecz zmniejszenia napięcia międzynarodowego napotyka wielkie trudności.

Obecnie na Dalekim Wschodzie następują wydarzenia świadczące o nowych podejmowanych przez agresywne siły próbach wznowienia wojny. Aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Czyż nie o tym świadczą wydarzenia w rejonie Tajwanu i innych wysp chińskich?

Trudno przytoczyć bardziej habiebanne fakty w dziejach agresji imperialistycznej, niż to, co odbywa się w ostatnich latach w tym rejonie.

W rzeczy samej wyspy Tajwan i Wyspy Rybackie, nie mówiąc już o innych wyspach znajdujących się w pobliżu wybrzeża Chin, stanowią bezspornie terytorium chińskie. Zostało to specjalnie uznane w deklaracji kairskiej z 1943 roku, a następnie deklaracji poczdamskiej z 1945 roku, podpisaną zarówno przez Stany Zjednoczone jak i przez Wielką Brytanię. Zostało to oprócz tego zatwierdzone w akcie kapitulacji Japonii, która jeszcze w końcu XIX wieku zagarnęła te wyspy, a w akcie kapitulacji zwróciła je Chinom.

Mimo to wszystkie wyspy te zagarnęły obecnie Stany Zjednoczone, które utrzymują tam za swe pieniądze wypędzoną z Chin zbrojniczą bandę Czang Kai-szeka i przygotowują przy pomocy jego wojsk najemnych napad na Chiny. Ostatnio doszło do tego, że prezydent kongresu Stanów Zjednoczonych, jak dalece zagłębował się w swej polityce, zaczął jawnie grozić wojną narodowi chińskiemu, który broni przed agresorem swych praw do tych wysp oraz swego honoru narodowego i suwerenności.

Stanowisko Związku Radzieckiego w tej sprawie jest jasne i powszechnie znane. Uważamy sprawę Tajwanu za wewnętrzną sprawę Chin, a zabórce działania Stanów Zjednoczonych i ich pogroźki narodu chińskiego uważamy za wyzwanie, które powinno być bezwarunkowo potępione przez Organizację Narodów Zjednoczonych, jeśli organizacja ta ceni swój autorytet.

Podczas gdy stanowisko USA w sprawie Tajwanu prowadzi do zagrożenia pokoju i zwiększenia napięcia w stosunkach międzynarodowych, stanowisko ZSRR również w tej sprawie odpowiadała wymogom zmniejszenia napięcia międzynarodowego i zmierza do utrwalenia pokoju na Dalekim Wschodzie.

Mamy oczywiście na względzie takie zmniejszenie napięcia międzynarodowego, które jest możliwe nie przez podważenie i ograniczenie wolności i praw narodowych tego lub innego państwa, lecz przez zapewnienie i w miarę możliwości przez umocnienie praw demokratycznych, jakiegoś rodzaju interesu postępu w życiu państw i narodów.

Przy całej doniosłości wspomnianych wydarzeń w Azji, nie należy uważać, że sytuacja w Europie powinna być umieszczona na drugim planie.

Wystarczy przypomnieć układy paryskie, aby ocenić ostrość powstałej sytuacji.

Jest rzeczą złądną udowodnić, że do chwili zakończenia drugiej wojny światowej, centralnym powojennym problemem Europy stał się problem niemiecki. Zdałoby się, że 10 lat do chwili zakończenia wojny to okres wystarczający, aby dać rozwiązania problemu niemieckiego wytyczono wyraźną drogę i środki. Niemniej jednak sprawa się tak nie przedstawia.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Pod tym kątem widzenia należy także traktować sprawę układów paryskich.

Podobnie jak w odrzuconym projekcie „europejskiej wspólnoty obronnej” tak i układów paryskich sprawa prowadzi się w końcu do jednego i tego samego: zarówno pierwszy, jak i drugi projekt otwierają drogę do wznowienia militarysty niemieckiej w w Niemczech zachodnich i do włączenia ziemiliterowanych Niemiec zachodnich do 3 militarnych ugrupowań państw zachodnich. Różnica między nimi jest niewielka: poprzednio zamierzano wciągnąć armie zachodnio-niemieckie do tzw. „armii europejskiej”, a według układów paryskich — do „armii zachodnio-europejskiej”. Na ten raz można powiedzieć, że „chwała jest słodczy niż rozkazy, więc nie jest bieżący niż sadza”.

Wszystko to robi się z bezpośrednim pogwałceniem międzynarodowych porozumień, pod którymi firmują wielkie mocarstwa i które mają na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej. Stanowi to także jaskrawe pogwałcenie układów paryskich, które miały na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej.

Przy całej doniosłości wspomnianych wydarzeń w Azji, nie należy uważać, że sytuacja w Europie powinna być umieszczona na drugim planie.

Wystarczy przypomnieć układy paryskie, aby ocenić ostrość powstałej sytuacji.

Jest rzeczą złądną udowodnić, że do chwili zakończenia drugiej wojny światowej, centralnym powojennym problemem Europy stał się problem niemiecki. Zdałoby się, że 10 lat do chwili zakończenia wojny to okres wystarczający, aby dać rozwiązania problemu niemieckiego wytyczono wyraźną drogę i środki. Niemniej jednak sprawa się tak nie przedstawia.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Pod tym kątem widzenia należy także traktować sprawę układów paryskich.

Podobnie jak w odrzuconym projekcie „europejskiej wspólnoty obronnej” tak i układów paryskich sprawa prowadzi się w końcu do jednego i tego samego: zarówno pierwszy, jak i drugi projekt otwierają drogę do wznowienia militarysty niemieckiej w w Niemczech zachodnich i do włączenia ziemiliterowanych Niemiec zachodnich do 3 militarnych ugrupowań państw zachodnich. Różnica między nimi jest niewielka: poprzednio zamierzano wciągnąć armie zachodnio-niemieckie do tzw. „armii europejskiej”, a według układów paryskich — do „armii zachodnio-europejskiej”. Na ten raz można powiedzieć, że „chwała jest słodczy niż rozkazy, więc nie jest bieżący niż sadza”.

Wszystko to robi się z bezpośrednim pogwałceniem międzynarodowych porozumień, pod którymi firmują wielkie mocarstwa i które mają na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej. Stanowi to także jaskrawe pogwałcenie układów paryskich, które miały na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej.

Przy całej doniosłości wspomnianych wydarzeń w Azji, nie należy uważać, że sytuacja w Europie powinna być umieszczona na drugim planie.

Wystarczy przypomnieć układy paryskie, aby ocenić ostrość powstałej sytuacji.

Jest rzeczą złądną udowodnić, że do chwili zakończenia drugiej wojny światowej, centralnym powojennym problemem Europy stał się problem niemiecki. Zdałoby się, że 10 lat do chwili zakończenia wojny to okres wystarczający, aby dać rozwiązania problemu niemieckiego wytyczono wyraźną drogę i środki. Niemniej jednak sprawa się tak nie przedstawia.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

(Ciąg dalszy ze str. 4)

paryskich dała niezwykle długi czas narodowym interesom narodu niemieckiego.

W wypadku ratyfikacji układów paryskich stanęły się one główną przeszkodą na drodze do rozwiązania problemu niemieckiego. Unleżono, że to na dłuższy okres przywrócenie jednolitości Niemiec. Po ponownym uzbrojeniu Niemiec zachodnich i w państwach militarystycznych Niemiec zachodnich do 3 militarnych ugrupowań państw zachodnich.

Podobnie jak w odrzuconym projekcie „europejskiej wspólnoty obronnej” tak i układów paryskich sprawa prowadzi się w końcu do jednego i tego samego: zarówno pierwszy, jak i drugi projekt otwierają drogę do wznowienia militarysty niemieckiej w w Niemczech zachodnich i do włączenia ziemiliterowanych Niemiec zachodnich do 3 militarnych ugrupowań państw zachodnich. Różnica między nimi jest niewielka: poprzednio zamierzano wciągnąć armie zachodnio-niemieckie do tzw. „armii europejskiej”, a według układów paryskich — do „armii zachodnio-europejskiej”. Na ten raz można powiedzieć, że „chwała jest słodczy niż rozkazy, więc nie jest bieżący niż sadza”.

Wszystko to robi się z bezpośrednim pogwałceniem międzynarodowych porozumień, pod którymi firmują wielkie mocarstwa i które mają na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej. Stanowi to także jaskrawe pogwałcenie układów paryskich, które miały na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej.

Przy całej doniosłości wspomnianych wydarzeń w Azji, nie należy uważać, że sytuacja w Europie powinna być umieszczona na drugim planie.

Wystarczy przypomnieć układy paryskie, aby ocenić ostrość powstałej sytuacji.

Jest rzeczą złądną udowodnić, że do chwili zakończenia drugiej wojny światowej, centralnym powojennym problemem Europy stał się problem niemiecki. Zdałoby się, że 10 lat do chwili zakończenia wojny to okres wystarczający, aby dać rozwiązania problemu niemieckiego wytyczono wyraźną drogę i środki. Niemniej jednak sprawa się tak nie przedstawia.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Pod tym kątem widzenia należy także traktować sprawę układów paryskich.

Podobnie jak w odrzuconym projekcie „europejskiej wspólnoty obronnej” tak i układów paryskich sprawa prowadzi się w końcu do jednego i tego samego: zarówno pierwszy, jak i drugi projekt otwierają drogę do wznowienia militarysty niemieckiej w w Niemczech zachodnich i do włączenia ziemiliterowanych Niemiec zachodnich do 3 militarnych ugrupowań państw zachodnich. Różnica między nimi jest niewielka: poprzednio zamierzano wciągnąć armie zachodnio-niemieckie do tzw. „armii europejskiej”, a według układów paryskich — do „armii zachodnio-europejskiej”. Na ten raz można powiedzieć, że „chwała jest słodczy niż rozkazy, więc nie jest bieżący niż sadza”.

Wszystko to robi się z bezpośrednim pogwałceniem międzynarodowych porozumień, pod którymi firmują wielkie mocarstwa i które mają na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej. Stanowi to także jaskrawe pogwałcenie układów paryskich, które miały na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej.

Przy całej doniosłości wspomnianych wydarzeń w Azji, nie należy uważać, że sytuacja w Europie powinna być umieszczona na drugim planie.

Wystarczy przypomnieć układy paryskie, aby ocenić ostrość powstałej sytuacji.

Jest rzeczą złądną udowodnić, że do chwili zakończenia drugiej wojny światowej, centralnym powojennym problemem Europy stał się problem niemiecki. Zdałoby się, że 10 lat do chwili zakończenia wojny to okres wystarczający, aby dać rozwiązania problemu niemieckiego wytyczono wyraźną drogę i środki. Niemniej jednak sprawa się tak nie przedstawia.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Pod tym kątem widzenia należy także traktować sprawę układów paryskich.

Podobnie jak w odrzuconym projekcie „europejskiej wspólnoty obronnej” tak i układów paryskich sprawa prowadzi się w końcu do jednego i tego samego: zarówno pierwszy, jak i drugi projekt otwierają drogę do wznowienia militarysty niemieckiej w w Niemczech zachodnich i do włączenia ziemiliterowanych Niemiec zachodnich do 3 militarnych ugrupowań państw zachodnich. Różnica między nimi jest niewielka: poprzednio zamierzano wciągnąć armie zachodnio-niemieckie do tzw. „armii europejskiej”, a według układów paryskich — do „armii zachodnio-europejskiej”. Na ten raz można powiedzieć, że „chwała jest słodczy niż rozkazy, więc nie jest bieżący niż sadza”.

Wszystko to robi się z bezpośrednim pogwałceniem międzynarodowych porozumień, pod którymi firmują wielkie mocarstwa i które mają na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej. Stanowi to także jaskrawe pogwałcenie układów paryskich, które miały na celu i niedopuszczenie do wznowienia militarysty niemieckiej.

Przy całej doniosłości wspomnianych wydarzeń w Azji, nie należy uważać, że sytuacja w Europie powinna być umieszczona na drugim planie.

Wystarczy przypomnieć układy paryskie, aby ocenić ostrość powstałej sytuacji.

Jest rzeczą złądną udowodnić, że do chwili zakończenia drugiej wojny światowej, centralnym powojennym problemem Europy stał się problem niemiecki. Zdałoby się, że 10 lat do chwili zakończenia wojny to okres wystarczający, aby dać rozwiązania problemu niemieckiego wytyczono wyraźną drogę i środki. Niemniej jednak sprawa się tak nie przedstawia.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić złagodzeniu napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Podczas gdy w czasie wojny i natychmiast po jej zakończeniu wszystkie państwa koalicji antyhitlerowskiej zgodne były co do tego, że ich wspólnym nacelnym zadaniem było wyeliminowanie z życia państwa niemieckiego, aby przeszkodzić zł

Obrady II Sesji Miejskiej Rady Narodowej

W dniu wczorajszym obradowała w sali Klubu TPP-R II Sesja Miejskiej Rady Narodowej, której przewodniczącym był radny inż. Sylwester Rode.

Po złożeniu ślubowania przez tych radnych, którzy nie mogli być obecni na I sesji, dokonano uroczystego odznaczenia Medalem 10-lecia Polski Ludowej — trzyczęściu zasłużonych w pracy społecznej lub zawodowej pracowników Fabryki Przędzalnicy i Uchwytyw. Z rąk obecnego na sesji zastępcy przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, tow. Juchnickiego, odznaczenia otrzymali m. in.: Mikołaj Iwanow — poseł na

Sejm PRL, Bernard Akeon, Piotr Adamski, Stanisław Bieniasz, Paweł Falkowski, Jan Dowbysz, Jan Filipek, Regina Wierciszewska, Marian Poniatowski, Piotr Ostasiewicz, Arkadiusz Mośko i inni.

Działalność komitetów blokowych, ich osiągnięcia i braki oraz sposoby ulepszenia pracy przedstawił w swoim referacie sekretarz Prezydium MRN, Mikołaj Baginiuk. Po obszernej dyskusji, w której zabierało głos 24 mówców (radni i przedstawiciele komitetów blokowych) — Miejska Rada Narodowa podjęła uchwałę w sprawie działalności komitetów blokowych.

Uchwała stwierdza, że pomimo niektórych niedociągnięć, komitety blokowe w naszym mieście posiadają już niemałe osiągnięcia w mobilizowaniu mieszkańców do czynu społecznego oraz określa zadania i praktyczne wskazówki dla dalszej pracy komitetów blokowych.

W dalszym ciągu swych obrad Miejska Rada Narodowa w związku z prośbą wniesioną przez mieszkańców ulicy Żydowskiej — podjęła uchwałę dotyczącą zmiany nazwy tej ulicy na ulicę Małgorzaty Fornalskiej, bohaterki rewolucyjnej, działaczki KPP i PPR, bojowniczej o sprawę ludu pracującego.

W związku z możliwością uzyskania dla naszego miasta nowych 48 izb mieszkalnych Miejska Rada Narodowa na wniosek Prezydium MRN podjęła uchwałę o ustanowieniu podatku miejskiego na rok 1955 w wysokości 100 procent podatku od lokali — na sfinansowanie budowy baru mieszkalnego o 16 zespołach mieszkań przy ul. Kawałerskiej.

Następnie sesja zatwierdziła plany pracy poszczególnych komisji Miejskiej Rady Narodowej, na pierwszy kwartał br., a także plan pracy sesji MRN na rok bieżący. W dyskusji nad planem pracy sesji na 1955 rok, radni tow. Osiecki i Wysocki wniesli bardzo istotną poprawkę, proponując umieszczenie na miesiąc ma-

rzec specjalnej sesji, poświęconej omówieniu planu realizacji programu Frontu Ludowego i postulatów ludności, wysuniętych na zebraniach przedwyborczych.

Poprawka ta została przyjęta przez radnych jednogłośnie.

W wolnych wnioskach i zapytaniach radni uchwalili złożony przez przewodniczącego Prezydium MRN, tow. Romana Woźniaka projekt uchwały o zmianach w budżecie za rok 1954. (He)

Z narady korespondentów „Gazety Białostockiej“

Na zaproszenie działu rad narodowych i gospodarki komunalnej oraz działu informacji „Gazety Białostockiej“ zebrali się w poniedziałek w lokalu naszej redakcji korespondenci „Gazety“ z terenu miasta. Poniedziałkowa narada była pierwszą z cyklu comiesięcznych narad roboczych aktywistów korespondentów wymienionych wyżej działów redakcji. Omówione na niej zostały aktualne tematy dla korespondentów na miesiąc luty. Postanowiono również

Dla uczczenia Dnia Kobiet

Z okazji obchodzonego w Polsce po raz dziesiąty Międzynarodowego Dnia Kobiet napływają już pierwsze meldunki o podjęciu zobowiązań przez kobiety.

Dla uczczenia swego święta członkinie Ligi Kobiet przy Komitecie Biokowym nr 32 podjęły szereg zobowiązań.

Miedzy innymi zobowiązały się one do dnia 5 marca przeprowadzić kontrolę zdrowotną i sanitarną wśród dzieci nie uczęszczających do przedszkola, w miarę potrzeby zaopiekować się nimi.

Ponadto zobowiązały się one zorganizować zespół artystyczny, przeprowadzić zbiórki ziarna, zwerbować jak najwięcej prenumeratorów pisma „Nasza Praca“ i zaopatrzyć apteczkę podręczną PCK w niezbędne leki. (gj)

Wyrok w procesie włamywaczy

W ostatnich dniach przed Sądem Wojewódzkim w Białymstoku odbywała się trzydniowa rozprawa przeciwko włamywaczom grasującym na terenie powiatów oleckiego i goldapskiego.

Przed sądem stanęło 12 młodych ludzi, którzy dokonali szeregu włamań do sklepów gminnych spółdzielni. Byli nimi: Edmund Czajkowski, Antoni Pawłowski, Marian Pawłowski, Władysław Piwczynski, Bolesław Celmer, Mieczysław Kowalewski, Jan Sawicki, Kazimierz Czajkowski, Jan Chomicz, Franciszek Zubrycki, Jan Pietkiewicz i Ireneusz Tyłenda.

Przewód sądowy w całej rozciągłości udowodnił winę oskarżonych. Mając jednak na uwadze młody wiek oskarżonych sąd wymierzył im stosunkowo łagodne kary.

I tak Edmund Czajkowski skazany został na 6 lat więzienia i pozbawienie go praw publicznych oraz obywatelskich praw honorowych na lat 6, Antoni Pawłowski i Władysław Piwczynski na 4 lata więzienia, z pozbawieniem praw publicznych oraz obywatelskich praw honorowych na lat 4, Marian Pawłowski na 3 lata i 6 miesięcy więzienia, wraz z pozbawieniem praw publicznych i obywatelskich praw honorowych na lat 3.

Kara wymierzona pozostałym oskarżonym waha się w granicach od 6 miesięcy do lat 5. (gj)

**Czytaj
i prenumeruj
„Gazetę Białostocką“**

**Z dniem 1 lutego 1955 r. został zorganizowany
PUNKT USŁUGOWY
do wykonywania prac archiwalnych we wszystkich
urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach.**

Blizszych informacji udziela

SPÓŁDZIELNIA INWALIDÓW

USŁUGOWO - HANDLOWA „PODLASIE“

w Białymstoku, Kraszewskiego 9, telefon 37-80.

k-62-0

OBWIESZCZENIE

Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Siemiatyczach podaje do wiadomości, że w budynku Prezydium MRN w Ciechanowcu na tablicy do ogłoszeń urzędowych wywieszona została decyzja wydana na podstawie postanowień zawartych w dekreście z dnia 26 X 1954 r. i w zmianach dekretu z dnia 25 X 1948 r. o rozbiorze i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. URP nr 37 z 1947 r. poz. 181 i nr 50 z 1948 r. poz. 389) wzywająca właścicieli lub spadkobierców posesji przy ul. Kościelnej w Ciechanowcu do naprawy budynku murowanego, jednopiętrowego z poddaszem wypalonego w czasie działań wojennych i przystąpienia w terminie jednomiesięcznym od dnia ukazania się niniejszego ogłoszenia do odnośnych robót pod rygorem skutków przewidzianych w art. 7, 8 i 9 i dalszych dekreście z dnia 26 X 1954 r. i w zmianach dekretu z dnia 25 X 1948 r. (Dz. URP nr 50 z roku 1948 poz. 389).

FACHOWCY POSZUKIWANI

Wykwalifikowanych sprzedawców, referentów handlowych i dekoratorów zatrudni od zaraz nowy — Powszechny Dom Towarowy w Białymstoku, ul. Rynek Kościuszki 9/11. Warunki pracy do omówienia w Sekcji Kadry.

k 63-0

Modystkę z kilkuletnią praktyką poszukuje Pomocnicza Spółdzielnia Czapniczo Włókiennicza w Białymstoku, ul. Zamkowa 5.

k 58-0

„Gazeta Białostocka“ — organ Komitetu Wojewódzkiego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Redaguje Kolegium. Wydawca: RSW „Prasa”. Redakcja i administracja: Białystok, ul. Kilińskiego 15. Telefon: redaktor naczelny 54-14, z ca. red. 36-18, sekretarz redakcji 29-22, redakcja nocna 25-36, centrala 37-47, 748, 749, dział partyjny 34-20, dział informacyjny 34-20, Oddział Redakcyjny: Eik, ul. Armii Czerwonej 17, II piętro, tel. 656, Bielski Podlaski, ul. Kopernika 2 pokój nr 10, tel. 206. Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe i listonosze. Prenumerata zakładowa (powyżej 5 egz.) 3,50 zł. — Prenumerata pocztowa 5,00 zł. Konto PKO nr XII 1312/110. Informacji w sprawie prenumeraty opłacanej w kraju ze zleceniem wysyłki za granicę udziela oraz zamówienia przyjmują Oddział Wydawnictw Zagranicznych PPK „Ruch”, Sekcja Eksportu — Warszawa, Aleje Jerozolimskie 119, tel. 805-05, Biuro Reklam i Ogłoszeń RSW „Prasa”, Białystok, Białostockie Zakłady Graficzne, TT-6-16.

★ SPORT ★ SPORT ★ SPORT ★

W Oberhof

Werner wygrywa bieg na 50 km

W czwartym dniu VI międzynarodowych mistrzostw zimowych NRD rozegrano tylko bieg narciarski na 50 km. Projekowane spotkanie polskich hokeistów z mistrzem NRD Dynamo Weisswasser nie doszło do skutku.

Trasa biegu (2 pętle po 25 km) była technicznie łatwa, a dobry śnieg i temperatura minus 4 stopni sprawiły, że problem smarowania nart nie stwarzał większych trudności. Na starcie biegu stanęło 31 zawodników, wśród nich dwaj Polacy — Kubin (nr startowy 19) i Zięba (nr 23). Najważniejszy pretendent do pierwszego miejsca mistrz NRD na 15 km K. Werner startował jako przedostatni (nr 30).

Na mecie najlep-

szy czas miał K. GKKF NRD — E wald.

Zawodnicy polscy otrzymali wiele pa-miátkowych upominków.

We wtorek rano część naszej ekipy wyjechała do kraju, a narciarze udali się przez Niemcy zachodnie do Cortina d'Ampezzo, gdzie będą startować w wielkich międzynarodowych zawodach z udziałem całej czołówki światowej.

Wyniki techniczne: 1) Werner — 3:12,22, 2) Monring — 3:16,06, 3) Weiss — 3:20,10, Polacy — 3:29,7, 4) Zięba — 3:29,7, 10) Kubin — 3:36,31

W niedzielę późnym wieczorem od było się uroczyste zakończenie VI mistrzostw zimowych NRD. Na uroczystość przybył przewodniczący GKKF — Reczek oraz

Sportowcy mają słuszne pretensje, bo...

...mimo zapewnień zastępcy dyrektora BPP w Olecku, ob. Rymasz, sala sportowa nie jest jeszcze gotowa do oddania do użytku sportowcom.

...nie mają jeszcze natrysków przy sali sportowej w Liceum Ogólnokształcącym w Olecku. Przedsiębiorstwo „Kanalizacja i Wodociągi” pobrało pieniądze na remont natrysków w listopadzie ubiegłego roku, ale remontu nie przeprowadziło. Zawodnicy nie mogą korzystać z natrysków po treningach.

Szachowy turniej

Łącznościowców

Związek Zawodowy Pracowników Łączności zorganizował niedawno kręgowy turniej szachowy. Turniej za-

kończył się zwycięstwem Lechosława Nochelskiego — 10 pkt. przed Mieczysławem Szaciłowskim — 8 pkt., A. dolfem Geronimem — 7 pkt., Lucjanem Enikim — 6 pkt., Anną Bobiatyńską — 5,5 pkt. i Bolesławem Piotrowskim — 5,5 pkt.

Na uwagę zasługuje wynik Nochelskiego, który uzyskał 100 proc. możliwych do zdobycia punktów oraz Bobiatyńskiej, która w konkurencji z mężczyznami uzyskała piątą lokatę. Obecnie szachiści łącznościowców przygotowują się do turnieju szachowego, który zostanie rozegrany w dniach 12-13 lutego w Białymstoku z udziałem drużyny Olszyna, Gdańska, Bydgoszczy i Warszawy.

M. Pietraszkiewicz Białystok

...Prezydium Miejskiej Rady Narodowej zlikwidowało na Placu Wolności w Olecku lodowisko do hokeja, które wy-maga jedynie drobnych napraw, gdyż posiada ono ceglano-podłoże i bandy sportowcy Olecka proszą o uprzątnięcie śmieci i przywrócenie lodowiska jego przeznaczenia.

...Zrzeszenie Sportowe Budowlani w Łomży nie robi nic w kierunku odbudowy i przygotowania do sezonu boiska w Łomży, które zgodnie z umową zawartą pomiędzy Budowlanymi i Miejskim Zarządem Budynków Mieszkaniowych w Łomży, ma być doprowadzone do porządku już przed wiosennym sezonem sportowym. (jl)

Uwaga, członkowie ZS Start!

Rada Okręgowa ZS Start podaje do wiadomości członków, kół Startu w Białymstoku, że dnia 10 bm. o godzinie 16, w świetlicy Hurtowni Zarządu Zbytu WZSP przy ul. Stalina 4/6, odbędzie się walne zebranie, na którym omówione będą sprawy organizacyjne.

Siatkarze zakończyli I rundę rozgrywek o mistrzostwo Polski

W Warszawie, Krakowie i Wrocławiu odbyły się w dniach 4-6 bm. ostatnie turnieje I rundy rozgrywek drużyn klasy wydzielonej w siatkówce mężczyzn o mistrzostwo Polski. Spotkania przyniosły następujące wyniki:

W WARSZAWIE:

AZS PW (W-wa) — Sparta (W-wa) 0:3
AZS AWF (W-wa) — Gwardia (W-wa) 3:0
Sparta (W-wa) — AZS AWF (W-wa) 0:3
Gwardia (W-wa) — AZS PW (W-wa) 2:3
AZS PW (W-wa) — AZS AWF (W-wa) 0:3
Sparta (W-wa) — Gwardia (W-wa) 3:0

WE WROCŁAWIU:

Gwardia (Gd.) — Budowlani (Wrocł.) 3:1
AZS (Wrocł.) — Gwardia (Wrocł.) 1:3
Budowlani (Wrocł.) — AZS (Wrocł.) 3:1
Gwardia (Wrocł.) — Gwardia (GGd.) 3:1
Gwardia (Gdańsk) — AZS (Wrocł.) 3:1
Budowlani (Wrocł.) — Gwardia (W-wa) 0:3

W KRAKOWIE:

CWKS (Warszawa) — AZS (Łódź) 3:1
AZS (Gliwice) — AZS (Kraków) 3:1
AZS (Łódź) — AZS (Gliwice) 3:2
AZS (Kraków) — CWKS (Warszawa) 3:1
CWKS (Warszawa) — AZS (Gliwice) 3:0
AZS (Łódź) — AZS (Kraków) 0:3

W tabeli prowadził nadal Gwardia (Wrocław) 11:1 przed AZS AWF (Warszawa) 10:2.

Kronika Białostocka

TEATR

Teatr im. A. Węgierki w Białymstoku: „Porwanie Sabinek” — godz. 19.

Scena kameralna Teatru im. A. Węgierki w Klubie TPP-R — nieczynna.

KINA

„Pokój” — „Pokolenie” — nowy film produkcji polskiej, godz. 16, 18, 20.

„Ton” — „Skarby sułtana” — godz. 15.30, 17.30 i 19.30.

KLUBY

Poradnia świetlicowa Klubu TPP-R czynna od godz. 11 do 18 oprócz niedziel i świąt.

Klub MPK ul. I. Maja czynny w godz. 14 — 22.

Księgarnia Klubu czynna w dni powszednie od 10 do 18, a w święta od 12 do 18.

Związkowy Dom Kultury ul. Kilińskiego 8 — Odczyt: „Wy-chowanie w rodzinie” o godz. 18. Po odczycie film „Nauczyciel”.

WYSTAWY

Wystawa „Feliks Dzierżyński” ul. B. Wesołowskiego — czynna codziennie za wyjątkiem poniedziałków w godz. 11 — 19.

WAŻNIEJSZE TELEFONY

Woj. Stacja Pogotowia Ratunkowego przy ulicy Krasieńskiego (rog. Piwniej) tel. biura wezwań 09 informacji 555.

Miejska Zawodowa Straż Pożarna tel. 08 lub 803.

Dyżurny aptek: Apteka Społeczna nr 5 ul. Warszawska 54 tel. 24-31.

OGŁOSZENIA — drobne

Obywatel, który przez pomyłkę zabrał w jadłodajni „Śniakosz” teczkę skórzaną z dokumentami w dniu 28 stycznia 55 r. prosi o wywrócenie w nagrodę niemu na adres: Białystok, ul. Warszawska 127, W. Wróblewski. g 50-1

Nutrie hodowlane sprzedam. Pawłowski, Czersk pow. Chojnice. p 60-1

Zamienię mieszkanie 2 pokoje z kuchnią w Olsztynie na podobne w Białymstoku wiadomość: Białystok, ul. Rabiniska nr 5 m. 1. g 47-1

Zgubiono legitymację służbową wydaną przez Hutę Szkła w Białymstoku na nazwisko Potocka Anna zamieszkała Białystok. Fabryczna nr 35. g 46-1

Zgubiono legitymację służbową nr 17 wydaną przez WRN Wyzd. Oświaty na nazwisko Szóstko Donata zam. Białystok, ul. Stalska 4. g 49-1